

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети състав)
5 февруари 2007 година*

По дело Т-91/05

Sinara Handel GmbH, установено в Кьолн (Германия), за което се явяват адв. К. Adamantopoulos и адв. E. Petritsi, avocats,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явява г-н J.-P. Нix, в качеството на представител, подпомаган от адв. G. Berrisch, avocat,

и

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н N. Khan и г-н T. Scharf, в качеството на представители,

ответници,

* Език на производството: английски.

с предмет иск за обезщетение съгласно член 288 ЕО, който има за цел поправянето на вредите, за които се твърди, че са причинени от приемането на Регламент (ЕО) № 2320/97 на Съвета от 17 ноември 1997 г. относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Унгария, Полша, Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република, отмяна на Регламент (ЕИО) № 1189/93 и прекратяване на процедурата по отношение на такъв внос от Република Хърватия (ОВ L 322, стр. 1),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА
ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (трети състав),**

състоящ се от: г-н М. Jaeger, председател, г-жа V. Tiili и г-н О. Czúcz, съдии,
секретар: г-н Е. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Обстоятелства в основата на спора

- 1 С непубликувано решение от 25 ноември 1994 г. (дело IV/35.304), прието на основание на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), Комисията решава да предприеме разследване относно

вероятното съществуване на антиконкурентни практики по отношение на тръбите от въглеродна стомана, които могат да нарушат член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство, както и член 81 ЕО.

2. Вследствие на това разследване, на 20 януари 1999 г. Комисията решава да започне процедурата по преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби, в резултат от която на 8 декември 1999 г. приема Решение 2003/382/ЕО относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] (преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни стоманени тръби) (ОВ L 140, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „решението относно картела“). Съгласно член 1, параграф 1 от това решение осемте предприятия, които са адресати на последното, „[...] са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО] чрез участие [...] в споразумение, предвиждащо по-специално зачитането на техния съответен национален пазар за стандартни тръби [Oil Country Tubular Goods] с резбовани краища и за безшевни [преносни тръби „проект“]“.
3. Член 1, параграф 2 от решението относно картела посочва, че по отношение на Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. и NKK Corp нарушението продължава от 1990 г. до 1995 г. По отношение на British Steel Ltd се посочва че нарушението продължава от 1990 г. до м. февруари 1994 г. На това основание на тези предприятия са наложени съответни глоби, чийто размер варира, според случая, от 8,1 до 13,5 милиона EUR.
4. Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 6 юни 2003 г.
5. Освен това вследствие на жалба, подадена на 19 юли 1996 г. от Комитета за защита на промишлеността на стоманени безшевни тръби на Европейския съюз, и в приложение на Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 г. за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент (ЕО)

№ 2331/96 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 317, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 14, стр. 128), Комисията публикува на 31 август 1996 г. Известие за образуване на антидъмпингова процедура относно вноса на някои видове безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Русия, Чешката република, Румъния и Словакия (ОВ С 253, стр. 26).

- 6 На 29 май 1997 г. Комисията приема Регламент (ЕО) № 981/97 за въвеждане на временни антидъмпингови мита върху вноса на някои видове безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република (ОВ L 141, стр. 36).
- 7 На 17 ноември 1997 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 2320/97 относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Унгария, Полша, Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република, отмяна на Регламент (ЕИО) № 1189/93 и прекратяване на процедурата по отношение на такъв внос от Република Хърватска (ОВ L 322, стр. 1, наричан по-нататък „окончателният регламент“).
- 8 На 16 юли 2004 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 1322/2004 за изменение на окончателния регламент (ОВ L 246, стр. 10). Съгласно член 1 от този регламент в окончателния регламент е добавен член 8, по силата на който след 21 юли 2004 г. не се прилага член 1 от окончателния регламент, установяващ антидъмпингови мита върху посочения в него внос.
- 9 Ищецът Sinara Handel GmbH е дружество по германското право, извършващо внос в Общността на безшевни тръби с произход от Русия. От 2000 г. то разпространява продуктите на дружеството Sinarsky Pipe Works, а от края на

2001 г. — на Pipe Metallurgical Co. През посочения в настоящия иск период, а именно от м. юни 2000 г. до м. декември 2002 г, то не извършва никаква друга дейност.

- 10 За да изпълни изискванията на германските митнически власти, от м. юни 2000 г. до м. декември 2002 г. ищецът внася в Общността тръби с произход от Русия, които декларира като спадащи към посочените в член 1, параграф 1 от окончателния регламент кодове по КН. Вследствие на това посочените митнически власти събират полагащите се за този внос антидъмпингови мита в общ размер от 2 818 163,09 EUR (420 810,52 EUR за 2000 г., 1 385 602,36 EUR за 2001 г. и 1 011 750,21 EUR за 2002 г.).

- 11 През същия период ищецът внася и други тръби, които не декларира като попадащи в обхвата на окончателния регламент. Въпреки това, след като преценяват, че една част от този внос попада в обхвата на посочения регламент, германските митнически власти издават известия за последващо събиране на мита, които са оспорени от ищеца. Понастоящем седем производства по жалби са висящи пред митническите власти и едно производство по съдебен иск е висящо пред Finanzgericht des Landes Brandenburg (финансов съд на провинция Brandenburg, Германия).

- 12 Освен това, след като приема, че с оглед по-конкретно на начина на тяхното производство някои тръби, за които е обявено, че попадат в обхвата на окончателния регламент, не влизат в приложното поле на този регламент, ищецът оспорва окончателната им класификация пред германските митнически власти. Така две процедури относно внос, обявен за попадащ в приложното поле на окончателния регламент, са все още висящи пред митническите власти на Франкфурт на Одер.

- 13 От една страна, на основание член 236 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“) на 18 ноември 2003 г. ищецът подава искане за възстановяване на митата, събрани за внос, по отношение на който счита, че неправилно е класифициран като попадащ в приложното поле на окончателния регламент. Това искане е отхвърлено по отношение на 31 от оспорените различни данъчни постъпления. Понастоящем тези решения за отхвърляне се обжалват.
- 14 От друга страна, на 22 септември 2004 г. ищецът подава на основание член 236 от МКО ново искане за възстановяване на всички мита, които е платил за внос, деклариран като попадащ в приложното поле на окончателния регламент, включително относно вноса, чиято митническа класификация не е оспорена, като искането се основава на твърдението, че посоченият регламент бил незаконосъобразен. Общият размер на митата, чието възстановяване се иска на това основание на национално равнище, възлиза на 4 346 558,09 EUR.

Производство и искания на страните

- 15 Ищецът предявява настоящия иск посредством искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 25 февруари 2005 г.
- 16 С отделни документи, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд съответно на 3 и 7 юни 2005 г., Комисията и Съветът правят възражение за недопустимост в съответствие с член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.
- 17 На 25 юли 2005 г. ищецът представя своето становище по възражението за недопустимост.

18 В рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, Първоинстанционният съд поканва ищеца да отговори на няколко писмени въпроса. Това искане е изпълнено.

19 Ищецът моли Първоинстанционния съд:

— да осъди Общността да му заплати сумата от 1 633 344,33 EUR, заедно с мораторна лихва в размер на 8 % годишно, като обезщетение за пропуснати ползи в резултат от приемането на окончателния регламент за периода от м. юни 2000 г. до м. декември 2002 г.,

— при условията на евентуалност, след постановяване на междинно решение да осъди Общността да му заплати на същото основание сума, определена по общо съгласие от страните, или ако такова не бъде постигнато — определена с окончателно решение на Първоинстанционния съд,

— да осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

20 С възраженията за недопустимост Съветът и Комисията молят Първоинстанционния съд:

— да отхвърли иска като недопустим,

— да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

21 В становището си по възражението за недопустимост ищецът моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли възраженията за недопустимост на Съвета и на Комисията,

— да осъди Съвета и Комисията да заплатят съдебните разноски.

От правна страна

22 По силата на член 114, параграф 1 от Процедурния правилник, по молба на някоя от страните Първоинстанционният съд може да се произнесе по възражение за недопустимост, неподсъдност или искане в хода на производството, без да разглежда съществуването на спора. Съгласно параграф 3 от същия член производството преминава в устна фаза, освен ако Първоинстанционният съд не реши друго.

23 В конкретния случай Първоинстанционният съд намира, че е достатъчно осведомен от доказателствата по преписката, за да се произнесе, без да преминава към следващи етапи на производството.

По главното искане

Доводи на страните

24 Съветът и Комисията считат, че Първоинстанционният съд не е компетентен да разгледа настоящия иск, поради това че той на практика цели възстановяване на антидъмпингови мита, за които се твърди, че са платени.

25 Посочените пропуснати ползи всъщност се равнявали на размера на тези мита, като се изключат евентуалните такси. Това било видно от представеното от ищеца писмо на експерт-счетоводителя от 7 януари 2005 г., в което се посочва:

„Поради платените в периода от 2000 г. до 2002 г. мита в общ размер от 2 818 163,09 EUR от приходите за годините 2000—2002 е приспадналата същата сума, като в резултат от намаляването на приходите размерът на дължимите данъци е бил по-малък.

Ако се приеме, че не е трябвало да бъдат платени антидъмпинговите мита в размер от 2 818 163,09 EUR, приходите за тези години биха били с 2 818 163,09 EUR по-високи.

Тъй като приходите биха били в размер на 2 818 163,09 EUR, дължимите данъци за тези приходи биха били съответно в по-голям размер.

[...] Ако за периода от 2000 г. до 2002 г. не са били дължими антидъмпинговите мита в размер на 2 818 163,09 EUR, е трябвало да бъде заплатена под формата на данъци допълнителна сума в размер на 1 184 818,76 EUR. Следователно действителната вреда възлиза на 1 633 344,33 EUR.“

26 Така Комисията подчертава, че твърдяната от ищеца вреда представлява единствено счетоводната последица от плащането на антидъмпинговите мита, за които се твърди, че са дължими, което не можело да се разглежда като пропусната полза. Комисията припомня, че Първоинстанционният съд вече е отсъдил в Решение от 24 октомври 2000 г. по дело Fresh Marine/Комисия (T-178/98, Recueil, стр. II-3331, точка 50), че искът за обезщетение трябва да бъде обявен за недопустим, когато той в действителност цели отмяната на

влязъл в сила акт, и който — ако бъде уважен — би довел до обезсилване на правните последици на въпросния акт (Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 1995 г. по дело Sobrefac и др./Комисия, T-514/93, Recueil, стр. II-621, точка 59, Решение на Първоинстанционния съд от 4 февруари 1998 г. по дело Laga/Комисия, T-93/95, Recueil, стр. II-195, точка 48 и Решение на Първоинстанционния съд от 4 февруари 1998 г. по дело Landuyt/Комисия, T-94/95, Recueil, стр. II-213, точка 48), какъвто например е случаят, когато с иска се претендира сума, чийто размер напълно съответства на размера на платените от ищеца мита в изпълнение на влезлия в сила акт (Решение на Съда от 26 февруари 1986 г. по дело Krohn/Комисия, 175/84, Recueil, стр. 753, точка 33).

- 27 Комисията счита, че обстоятелствата в настоящия случай съответстват на тази хипотеза, тъй като ищецът цели обезсилване на правните последици на окончателния регламент, така както е бил приложен по отношение на него, претендирайки като обезщетение сума, която се равнява на размера на действително платените мита по силата на този регламент.
- 28 От своя страна Съветът отбелязва освен това, че надлежното правно средство за защита срещу известие за плащане с оглед на събиране на антидъмпингови мита е иск на основание членове 243 и 245 от МКО, както са въведени със съответните национални правни норми на държавата-членка, или молба за опрощаване съгласно член 236 от МКО. Ищецът впрочем бил оспорил известията за плащане, издадени от германските данъчни власти, позовавайки се именно на незаконосъобразност на окончателния регламент. По този начин, ако за сезираната компетентна юрисдикция съществуват съмнения относно действителността на този регламент, тя би могла да отправи преюдициално запитване до Съда на основание член 234 ЕО. Ако Съдът обяви този регламент за недействителен, националната юрисдикция би отменила известията за плащане, в резултат на което на ищеца би трябвало да бъдат възстановени изцяло антидъмпинговите мита, които твърди, че е платил, заедно с лихва в размер от 0,5 % месечно, съгласно членове 236 и 238 от Abgabeordnung (германския данъчен кодекс).
- 29 Съгласно постоянната съдебна практика ищецът не можел да иска възстановяването на митата посредством иск за обезщетение, предявен на основание член 288, втора алинея ЕО. Всъщност Съдът бил отсъдил в Решение от 13 март

1992 г. по дело *Vreugdenhil/Комисия* (C-282/90, *Recueil*, стр. I-1937, точка 12), че единствено националните юрисдикции са компетентни да разглеждат иск за възстановяване на неоснователно събрани от национален орган суми въз основа на общностна правна уредба, която впоследствие е обявена за недействителна. По същия начин в Решение от 18 септември 1995 г. по дело *Nölle/Съвет и Комисия* (T-167/94, *Recueil*, стр. II-2589, точка 35) Първоинстанционният съд бил посочил, че когато частноправен субект счита, че е засегнат от прилагането на общностен нормативен акт, който намира за незаконосъобразен, и когато изпълнението на този акт е възложено на националните власти, той има възможност във връзка с изпълнението на акта да оспори неговата действителност пред национална юрисдикция в рамките на правен спор между него и националния орган.

30 Доводите на ищеца, според които той не е имал възможност да подаде своевременно жалба за отмяна на окончателния регламент, били ирелевантни в това отношение. Най-напред, в случая въпросът се отнасял до отношението между иска за обезщетение и преюдициалното запитване за преценка на действителността, а не до отношението между иска за обезщетение и жалбата за отмяна. На следващо място, основанието за недопустимост на жалбата на ищеца срещу окончателния регламент било обстоятелството, че узнал късно за решението относно картела, а това, че той не бил лично засегнат от този регламент по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. На последно място, искът за обезщетение не можело да бъде използван, за да се заобиколи задължителният срок, предвиден в член 230, пета алинея ЕО (Решение на Съда от 12 декември 1967 г. по дело *Collignon/Комисия*, 4/67, *Recueil*, стр. 469).

31 По отношение на посоченото по-горе решение по дело *Krohn/Комисия*, на което ищецът се позовава, Съветът твърди, че цитираните от ищеца части от това решение се отнасят до това от кого следва да се изисква обезщетение в случаите, в които националните власти са приложили общностното право, а не до това да се определи дължимото обезщетение на основание член 288, втора алинея ЕО.

- 32 Освен това, противно на твърденията на ищеца, с оглед на това, че сезираната от ищеца национална юрисдикция може да отправи до Съда преюдициално запитване за преценка на действителността на окончателния регламент, националните правни средства предлагали ефикасен способ за осигуряване защитата на заинтересованите частноправни субекти.
- 33 Съветът отбелязва освен това, че при всички случаи пряко приложимото общностно право предвижда в член 236 от МКО специфично средство за защита, когато се твърди, че е налице неправилно събиране на мита. Съгласно общностното право лице, което има задължения към митническите власти, трябвало следователно да потърси защита първо пред националните юрисдикции, вместо да предявява иск за обезщетение пред общностните съдилища.
- 34 На последно място Съветът и Комисията отбелязват, че ако следва да се уважи настоящият иск, ще трябва да бъде уважен и искът по националното право, предявен от ищеца срещу известията за плащане, което ще доведе до двойно обезщетяване на ищеца.
- 35 Ищецът счита, че тези доводи не са основателни.
- 36 Той подчертава, че неговият иск има за цел обезщетение за пропуснати ползи в резултат от незаконосъобразния окончателен регламент, а не възстановяване на платените мита. Възраженията за недопустимост се отнасяли всъщност единствено до метода на изчисление на тези пропуснати ползи, който представлявал въпрос по същество, а не до действителното естество на иска.

- 37 По отношение на този метод ищецът посочва, че платените антидъмпингови мита са използвани като обикновено „измервателно средство“ за понесените от него вреди, за да се определи какво е щяло да бъде положението му, ако не е платил тези мита. По този начин загубата била изчислена чрез сравняване на приходите, реализирани след плащане на антидъмпинговите мита, когато окончателният регламент е бил в сила, и тези, които щели да бъдат реализирани, ако тези мита не били платени. Ето защо претендираната като обезщетение сума в размер на 1 633 344,33 EUR била различна от сумата в размер на 2 818 163,09 EUR, платена като антидъмпингови мита. Този метод бил освен това признат от съдебната практика (Решение на Съда от 4 октомври 1979 г. по дело Ireks-Arkady/Съвет и Комисия, 238/78, Recueil, стр. 2955, точка 13).
- 38 Искът следователно не целял обезсилване на правните последици на окончателния регламент. Освен това в хипотезите, при които, както в настоящия случай, срещу акта, който стои в основата на вредата, не може да бъде подадена жалба на основание член 230 ЕО, иск за обезщетение като настоящия бил допустим. Ако искът бъде уважен, незаконосъобразността на окончателния регламент щяла да е само непряка последица и да е от значение само за страните в производството. Вредата, за която се иска обезщетение, нямала отношение към присъщите правни последици на посочения регламент и не можело да бъде отстранена посредством жалба за отмяна, както било прието в точки 47—51 от Решение по дело Fresh Marine/Комисия, посочено по-горе.
- 39 Ищецът отбелязва, че посочената от Съвета и от Комисията съдебна практика се отнася до изключителната хипотеза, в която с иска за обезщетение се цели непряко да се заобиколи недопустимостта на жалба за отмяна. Настоящият случай не бил такъв, като се има предвид, че незаконосъобразността на окончателния регламент не била очевидна в периода, когато е можело да бъде подадена жалба за отмяна, поради което тази възможност никога не е била разглеждана от ищеца. Доводите на ищеца относно незаконосъобразността на окончателния регламент следователно имали за цел единствено да докажат отговорността на Съвета и на Комисията, а не да обезсилват последиците на този регламент, както било прието в Решение на Първоинстанционния съд от 17 декември 2003 г. по дело DLD Trading/Съвет, (T-146/01, Recueil, стр. II-6005, точка 52). Следователно доводите на Съвета не зачитали автономния характер на иска за обезщетение и не вземали предвид обстоятелството, че нито един

частноправен субект, независимо дали е лично засегнат или не, не е можел да се позове на незаконосъобразността на окончателния регламент на посоченото с настоящия иск основание, а именно неузнаване за решението относно картела, тъй като това обстоятелство не е можело да бъде известно в момента, в който е трябвало да бъде подадена жалбата за отмяна.

40 Освен това, за разлика от преобладаващата ситуация в решенията, посочени от Съвета и от Комисията в точка 26 по-горе, целта на ищеца не била да получи плащането на сума, която му е отказана. Тъй като не е загубил дело по жалба за отмяна, не можело да се приеме, че ищецът прави опит да постигне непряко същия резултат посредством иск за обезщетение. Още повече, Съветът и Комисията не отчитали контекста на заключението, съдържащо се в точка 50 от Решение по дело Fresh Marine/Комисия, посочено по-горе, и в цитираната в него съдебна практика, което се прилагало само при отчитане на особените обстоятелства по всяко дело.

41 На последно място, ищецът поддържа, че настоящият иск не можел да доведе до двойно възстановяване на платените антидъмпингови мита, доколкото има за цел обезщетение за пропуснати ползи, което се различава по правното си естество от възстановяването на недължимо платените суми. Националните юрисдикции впрочем не били компетентни да присъждат обезщетения за вреди, когато вредата се дължи на действията на общностните институции.

42 Във връзка с това ищецът отбелязва, че твърдяната вреда се дължи на неправилни действия на общностните институции, като се има предвид, че германските митнически власти прилагат действителния окончателен регламент, без да разполагат с никакво право на преценка. Следователно общностният съд имал изключителна компетентност да разгледа иска, без да е необходимо ищецът да изпълни изискването за изчерпване на националните средства за защита (Решение по дело Krohn/Комисия, посочено по-горе, точка 19). Освен това позоваването, направено от Съвета на Решение по дело Vreugdenhil/Комисия, посочено по-горе, било подвеждащо, тъй като в

конкретния случай и обратно на ситуацията, разглеждана в това решение, окончателният регламент никога не е обявяван за недействителен. На следващо място, да се изисква от ищеца да изчерпи намиращите се на негово разположение правни средства, преди да подаде иск за обезщетение, щяло да противоречи на доброто правораздаване и на ефективността на производството (Решение на Съда от 24 октомври 1973 г. по дело Merkur Aussenhandels/Комисия, 43/72, Recueil, стр. 1055, точки 5—7). Всъщност, тъй като ищецът се е позовал на незаконосъобразността на окончателния регламент като допълнително правно основание в рамките на националния съдебен спор относно класификацията на извършения от него внос, съществувала опасност окончателното национално решение по искането за възстановяване да бъде прието в значително по-късен момент.

43 При всички случаи ищецът счита, че в противоречие с изискванията на съдебната практика националните правни средства, с които той разполага, не могат да гарантират ефективно неговата защита, като се има предвид, че той не е могъл да узнае своевременно за решението относно картела и следователно за незаконосъобразността на окончателния регламент. По тази причина той можел да подаде искането си за възстановяване на всички платени мита на основание член 236 от МКО, като твърди незаконосъобразност на окончателния регламент, едва на 22 септември 2004 г., след публикуването на решението относно картела на 6 юни 2003 г. и след приемането на Регламент № 1322/2004 на 16 юли 2004 г.

44 Ето защо в периода на изпълнение на окончателния регламент ищецът не разполагал с възможност да оспори неговата действителност пред националните юрисдикции. Освен това член 236 от МКО предвиждал, че възстановяване на мита се извършва, когато се установи, че в момента на плащането тези мита не са били дължими. Ищецът обаче подчертава, че през въпросния период окончателният регламент е бил действителен и че следователно антидъмпинговите мита са били законно дължими. В допълнение ищецът поддържа, че с оглед на предвидения в член 236 от МКО тригодишен давностен срок, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за митата, той е можел да иска възстановяване на митата на основание на незаконосъобразността на окончателния регламент само за период от три години преди подаването на неговата молба от 22 септември 2004 г. Следователно той не можел да получи възстановяване на митата, платени в периода от м. юни 2000 г. до м. септември или м. октомври 2001 г.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 45 Съветът и Комисията по същество поддържат, че на практика настоящият иск представлява искане за възстановяване на антидъмпингови мита, които ищецът е платил на националните митнически власти в приложение на окончателния регламент. Първоинстанционният съд обаче не бил компетентен да разгледа такова искане.
- 46 В това отношение трябва най-напред да се подчертае, че съгласно член 236, параграф 2 от МКО „[в]ъзстановяването или опрощаването на вносни [...] мита се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове“. [неофициален превод] Освен това член 243, параграф 1, първа алинея от МКО предвижда, че „[в]сяко лице може да обжалва решения на митническите органи, свързани с прилагането на митническото законодателство, които го засягат пряко и лично“. [неофициален превод] Трета алинея от същата разпоредба посочва, че „[ж]албата трябва да се подаде в държавата-членка, където е издадено [...] решението“. [неофициален превод] На последно място, съгласно член 245 от МКО „[п]роцедурата по обжалване се регламентира от държавите-членки“. [неофициален превод]
- 47 Трябва следователно да се приеме, че приложимото вторично общностно право изрично урежда правното средство, предоставено на длъжник за вносни мита, който счита, че неправилно е обложен с такива мита от страна на митническите органи. Това правно средство се упражнява на национално равнище съгласно регламентираната от съответната държава-членка процедура по обжалване, като се спазват принципите, установени с членове 243—246 от МКО. В рамките на това обжалване длъжникът може освен това да поиска от сезирания със спора компетентен съд да отправи преюдициално запитване за преценка на действителността на общностната разпоредба, на основание на която е прието решението за облагане с мита, в съответствие с член 234, първа алинея, буква б) ЕО.

- 48 По повод на иск за обезщетение, предявен вследствие на решение, произнесено по такова преюдициално запитване за преценка на действителността, Съдът впрочем приема, че единствено националните юрисдикции са компетентни да разгледат иск за възстановяване на неоснователно събрани суми от национален орган въз основа на общностна правна уредба, която впоследствие е обявена за недействителна (Решение по дело Vreugdenhil/Комисия, посочено по-горе, точка 12).
- 49 В конкретния случай ищецът наистина квалифицира формално вредата, за която иска обезщетение, като пропусната полза. Първоинстанционният съд обаче вече се е произнесъл, че искът за поправяне на вреди от търговски характер, представляващи пропусната полза във връзка със спирането на извършвания от него износ към Общността, както и с разходите за възстановяване на неговото положение на общностния пазар, поради допусната от Комисията грешка, довела до налагането на временни мерки срещу вноса на неговите стоки, се различава от искане за отмяна на временните антидъмпингови или изравнителни мита, наложени върху вноса на неговите стоки в Общността, и за освобождаване на сумите, евентуално внесени на основание на тези временни мита, и че такъв иск следователно трябва да се приеме за допустим (вж. в този смисъл Решение по дело Fresh Marine/Комисия, посочено по-горе, точка 46).
- 50 Трябва обаче да се приеме, че ищецът изрично посочва в исковата си молба, че настоящият иск цели да компенсира пропуснатата полза в резултат от недължимо платените суми под формата на антидъмпингови мита. Освен това, както отбелязват Съветът и Комисията, от обясненията на ищеца и от приложения 12 и 13 към исковата молба, както и от приложение 2 към становището по възраженията за недопустимост, е видно, че ищецът определя стойността на своите пропуснати ползи като равна на размера на платените антидъмпингови мита през въпросния период, намален с данъците, които ищецът би платил върху тази сума, ако посочените мита не са били платени.
- 51 От това следва, че отвъд чисто формалното обозначение на твърдяната вреда като пропусната полза трябва да се приеме, че посочената вреда — както е определена и изчислена от ищеца — трябва всъщност да се счита за

произтичаща пряко, по необходимост и изключително от плащането на сумата, дължима по силата на наложените антидъмпингови мита, така че настоящият иск в крайна сметка представлява искане за необлагаемо с данъци възстановяване на митата, за които се твърди, че са недължимо платени. Само по себе си обстоятелството, че вредата, чието обезщетение се иска, не съответства точно на сумата на действително платените мита, е без значение в това отношение, доколкото то произтича от простото приспадане от тази сума на данъци, които ищецът твърди, че би трябвало да плати, ако не са му били наложени антидъмпинговите мита. Следователно това обстоятелство не би могло да се отрази на самото естество на настоящото искане.

52 В съответствие с цитираната в точка 48 по-горе съдебна практика обаче, подобно искане за възстановяване е от изключителната компетентност на националните юрисдикции. Противно на твърденията на ищеца, без значение в това отношение е обстоятелството, че в конкретния случай окончателният регламент не е обявен за недействителен от Съда по повод на преюдициално запитване за преценка на действителността.

53 Всъщност дори да се допусне, че при разглеждането на условията за извъндоговорна отговорност на Общността Първоинстанционният съд установи, че окончателният регламент е незаконосъобразен, това обстоятелство не би могло да предостави на Първоинстанционния съд компетентност да разгледа искане за възстановяване на суми, събрани от митническите власти на основание този регламент.

54 В това отношение следва да се припомни, от една страна, че съгласно член 2, параграф 1, буква б) от всяко от двете решения относно системата на собствените ресурси на Европейските общности, последователно приложими по отношение на обстоятелствата в настоящия случай, а именно Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 г. (ОВ L 293, стр. 9), впоследствие, считано от 1 януари 2002 г., Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 г. (ОВ L 253, стр. 42), приходите от „митата по Общата митническа тарифа и други задължения, които са установени или ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки“ [неофициален превод] представляват собствени ресурси, включени в бюджета на Европейските общности.

- 55 Освен това член 8, параграф 1 от посочените решения предвижда по-конкретно, че посочените в член 2, параграф 1, букви а) и б) от същите решения собствени ресурси на Общностите се събират от държавите-членки в съответствие с националните закони, подзаконови или административни разпоредби, които при необходимост се съобразяват с изискванията на общностната правна уредба.
- 56 Така фактът, че националните власти са компетентни да събират собствените ресурси на Общностите, сред които попадат антидъмпинговите мита, обосновава обстоятелството, че споровете във връзка с възстановяването на вносни мита, събирани за сметка на Общността, са от компетентността на националните юрисдикции и трябва да бъдат решавани от последните в рамките на процедурата по обжалване, установена от съответната държава-членка при спазване на принципите, съдържащи се в членове 243—246 от МКО (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 май 1976 г. по дело *Roquette Frères/Комисия*, 26/74, *Recueil*, стр. 677, точка 11).
- 57 В това отношение следва впрочем да се отбележи, че в рамките на предвидената в член 11, параграф 8 от Регламент (ЕО) № 384/96 процедура, която дава възможност на вносител да предяви искане за възстановяване на събрани мита, когато се докаже, че дъмпинговият марж, въз основа на който са платени митата, е премахнат или намален до размер, по-нисък от размера на действащото мито, макар че въпросното искане за възстановяване се подава от вносителя до Комисията чрез държавата-членка, на територията на която стоките са пуснати в свободно обращение, ако Комисията реши, че посоченото искане трябва да бъде уважено, така разрешеното възстановяване обикновено следва да се осъществи от държавите-членки в рамките на 90 дни от решението на Комисията, в съответствие с последната алинея от тази разпоредба.
- 58 От друга страна, следва да се посочи, че както отбелязват Съветът и Комисията, съгласно представените от самия ищец на 18 ноември 2003 г. данни той подава искане на основание член 236 от МКО за възстановяване на антидъмпинговите мита, събрани за внос, който е деклариран като попадащ в приложното поле на окончателния регламент, но според ищеца неправилно е

класифициран като такъв. Това искане е частично отхвърлено и понастоящем е предмет на производство по обжалване. Освен това на 22 септември 2004 г. ищецът на същото основание подава искане за възстановяване на всички платени от него антидъмпингови мита, като твърди, че окончателният регламент е незаконосъобразен.

- 59 Така, освен че може да бъде намален размерът на антидъмпинговите мита, които ищецът в крайна сметка е платил, тъй като класификацията на част от въпросния внос все още е предмет на спор на национално равнище, възможно е също така вследствие на преюдициално запитване за преценка на действителността на окончателния регламент ищецът да получи възстановяване от страна на националните митнически власти на платените антидъмпингови мита.
- 60 В действителност, като се има предвид, че с настоящия иск ищецът цели в крайна сметка да получи възстановяване на наложените му антидъмпингови мита, поради това че същите се основавали на незаконосъобразен регламент, следва да се подчертае, че съгласно съдебната практика, когато частноправен субект счита, че е увреден от прилагането на общностен нормативен акт, който намира за незаконосъобразен, и когато прилагането на този акт е възложено на националните власти, той има възможност да оспори действителността му пред национална юрисдикция в рамките на правен спор между него и националния орган. При условията на член 234 ЕО тази юрисдикция може или дори е длъжна да сезира Съда с преюдициално запитване за преценка на действителността на спорния общностен акт (Решение на Съда от 21 април 1984 г. по дело Unifrex/Съвет и Комисия, 281/82, Recueil, стр. 1969, точка 11; Решение по дело Nölle/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 35).
- 61 Наистина, както се посочва в Решение от 15 февруари 2001 г. по дело Nachi Europe (C-239/99, Recueil, стр. I-1197, точки 35—37), Съдът приема, че общият принцип, който гарантира на молителя правото, във връзка с подадена по реда на националното право жалба срещу отхвърлянето на искането му, да се позове на незаконосъобразността на общностен акт, на който се основава приетото по отношение на него национално решение, допуска даден регламент да стане

окончателен за частно лице, по отношение на което той трябва да се счита за индивидуално решение и което несъмнено е можело да поиска неговата отмяна съгласно член 230 ЕО — обстоятелство, което изключва възможността въпросният частноправен субект да се позове пред националната юрисдикция на незаконосъобразността на този регламент (вж. по отношение на решение на Комисията Решение на Съда от 9 март 1994 г. по дело TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Recueil, стр. I-833, точки 24 и 25). Според Съда такъв извод се прилага по отношение на регламентите за налагане на антидъмпингови мита поради двойствената им природа, която произтича от това, че макар по естеството си и по приложното си поле тези регламенти да имат нормативен характер, те са в състояние да засягат пряко и лично по-специално тези предприятия производители и износители, които могат да докажат, че са посочени в актовете на Комисията или на Съвета или че са засегнати от подготвителните разследвания (Решение на Съда от 21 февруари 1984 г. по дело Allied Corporation и др./Комисия, 239/82 и 275/82, Recueil, стр. 1005, точка 12), или пък тези вносител, чиито цени за препродажба на въпросните стоки стоят в основата на съставянето на износната цена, в случаите на сдружаване между износителя и вносителя (Решение на Съда от 11 юли 1990 г. по дело Neotype Technashexport/Комисия и Съвет, C-305/86 и C-160/87, Recueil, стр. I-2945, точка 19).

- 62 Налага се изводът обаче, че в конкретния случай ищецът изглежда не попада в никоя от тези хипотези. Всъщност, от една страна, ищецът по никакъв начин не е посочен в Регламент № 981/97 и в окончателния регламент като предприятие производител и износител и в качеството си на предприятие вносител не би могъл да бъде засегнат от подготвителните разследвания на това основание. От друга страна, от тези регламенти не следва, че цените за препродажба на ищеца са били в основата на съставянето на износната цена, дори да се допусне, че той е бил свързан с износител. При всички случаи, тъй като окончателният регламент е приет на 17 ноември 1997 г., подобно вземане предвид е невъзможно от хронологична гледна точка с оглед на датата на учредяване на дружеството ищец, ако се доверим на твърдението на ищеца, според което дружеството е учредено по германското право през м. юни 2000 г., или на извлечението от търговския регистър на Amtsgericht Köln (Районен съд в Кьолн, Германия), представено в приложение 2 към исквата молба, от което е видно, че дружеството ищец е регистрирано за първи път на 11 декември 1997 г.

- 63 Следователно, без да е необходимо да се преценява дали обстоятелството, че възражението на ищеца за незаконосъобразност на окончателния регламент е недопустимо, обосновава допустимостта на настоящия иск, следва да се приеме, че ищецът не може да бъде считан за пряко и лично засегнат от окончателния регламент, поради което не може да се счита, че позоваването от страна на ищеца на незаконосъобразност на този регламент е недопустимо в рамките на национален спор, в приложение на съдебната практика от Решение по дело *Nachi Europe*, посочено по-горе.
- 64 Затова при съмнения относно действителността на окончателния регламент поради посочените от ищеца съображения, а именно твърдението, че този регламент не отчита въздействието на решението относно картела, не би могло да се изключи възможността сезираната със спора национална юрисдикция да отправи до Съда преюдициално запитване за преценка на действителността на посочения регламент и при необходимост Съдът да обяви този регламент за недействителен.
- 65 В тази хипотеза обаче е необходимо да се припомни, че решение на Съда, с което се установява недействителността на текст от общностното право, задължава всички юрисдикции на държавите-членки да считат този акт за недействителен (Решение на Съда от 13 май 1981 г. по дело *International Chemical Corporation*, 66/80, *Recueil*, стр. 1191, точки 12 и 13) и задължава автора на обявения за недействителен акт да го измени или отмени (Решение на Съда от 19 октомври 1977 г. по дело *Ruckdeschel* и др., 117/76 и 16/77, *Recueil*, стр. 1753). Освен това националните власти първи трябва да съобразят своя правен ред с такова обявяване на недействителност (Решение на Съда от 30 октомври 1975 г. по дело *Rey Soda*, 23/75, *Recueil*, стр. 1279, точка 51), вследствие на което платените антидъмпингови мита вече няма да бъдат дължими по закон и по принцип би следвало да бъдат възстановени от митническите власти.
- 66 Освен обстоятелството, че от гореизложените съображения следва, че ищецът има на разположение правно средство, което му позволява ефективно да оспори действителността на окончателния регламент, с цел да получи възстановяване на събраните въз основа на този регламент антидъмпингови мита, които са му наложени, трябва да се отбележи, че ако Първоинстанционният съд уважи настоящата претенция на ищеца, той би могъл да получи два пъти обезщетение за една и съща вреда.

67 От всички изложени по-горе съображения следва, че след като по същество настоящият иск трябва да бъде разглеждан като искане за възстановяване на антидъмпинговите мита, които ищецът е платил на националните митнически власти, Първоинстанционният съд не е компетентен да се произнесе по него.

68 Нито един от доводите на ищеца не може да постави под съмнение този извод.

69 На първо място, както изтъква ищецът, в решението по дело *Mercur Aussenhandels*/Комисия, посочено по-горе (точки 5 и 6), Съдът действително посочва — в отговор на довода на Комисията, според който ищецът следва да се обърне към националните административни и съдебни органи, които ще са длъжни да отправят до Съда въпроса за действителността на спорните регламенти — че би противоречало на доброто правораздаване и на изискването за процесуална икономия ищецът да се задължи да използва националните правни средства и съответно да изчаква през един продължителен период от време окончателното решение по неговото искане.

70 Това дело обаче се различава от настоящия иск по това, че е имало за предмет искане за обезщетение за вреди, които били понесени от ищеца, поради това че Комисията не е определила компенсаторни суми за износа на преработени продукти на базата на ечемик. В тази хипотеза обаче евентуалното обявяване на съответния регламент за недействителен поради незаконосъобразния пропуск на Комисията да определи такива суми в никакъв случай не би могло да доведе до предоставяне на ищеца на претендираното от него обезщетение въз основа на неговия иск за обезщетение, така че след като постигне това обявяване на недействителност, ищецът при всички случаи би трябвало да се обърне към Съда, за да получи обезщетение за претърпяната от него вреда, тъй като националните органи не са компетентни да определят такива компенсаторни суми.

- 71 Освен това трябва да се посочи, че както бе изложено по-горе, МКО изрично предвижда особена процедура на национално равнище, когато даден длъжник счита, че неоснователно са му наложени вносни мита.
- 72 На второ място, ищецът твърди, че в резултат от тригодишния давностен срок, предвиден в член 236 от МКО, той е лишен от правото си на възстановяване на антидъмпинговите мита, платени за периода отпреди тригодишния период, предшестваш предявяването на неговия иск от 22 септември 2004 г., по повод на който той за първи път е имал възможност да се позове на незаконосъобразността на окончателния регламент. Преди тази дата той всъщност не можел да знае за тази незаконосъобразност. Следователно националните правни средства не могли да му гарантират ефективна защита на неговите права, противно на изискванията на съдебната практика.
- 73 Тези доводи не могат да бъдат приети. От една страна, трябва всъщност да се припомни, че съгласно член 236, параграф 2 от МКО възстановяването на вносни мита се разрешава след подаването на искане пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези мита. Съгласно втората алинея от същата разпоредба „удължаване на този срок се допуска, когато заинтересуваното лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде искането си в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила“. [неофициален превод] От това следва, че самият член 236 от МКО предвижда евентуалното удължаване на давностния срок в посочените в него случаи. Следователно в рамките на МКО ищецът трябва да може да получи такова удължаване, ако твърденията от него обстоятелства го оправдават. Още веднъж, той не би могъл да заобиколи предвидената в МКО особена процедура за възстановяване на мита само поради това че правото му на иск евентуално би било частично погасено по давност.
- 74 От друга страна, трябва да се посочи, че решението относно картела, прието на 8 декември 1999 г., е публикувано на 6 юни 2003 г., поради което следва да се приеме, че считано най-късно от тази дата, ищецът следва да се смята за узнал увреждащото го обстоятелство, ако се предположи, че твърдяната незаконосъобразност на окончателния регламент представлява такова обстоятелство.

- 75 Все пак, въпреки че според ищеца митата са му наложени на основание окончателния регламент още от м. юни 2000 г., представените в този смисъл доказателства не позволяват да се провери истинността на това твърдение. Всъщност приложение 3 към становището на ищеца по възраженията за недопустимост, представено от същия като доказателство за извършените плащания, показва, че ищецът е получавал от спедиторското дружество Wesotra (за участието на което ищецът не предоставя никаква информация) месечни покани за плащане на вносни мита на Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (Главно митническо учреждение Франкфурт на Одер, Германия). Макар да изглежда, че банковите извлечения, приложени към тези покани, удостоверяват, че ищецът е изпълнил тези покани за плащане в главното митническо учреждение, от тези документи не е възможно да се установи на какво основание ищецът е платил въпросните вносни мита, и по-конкретно дали е направил това в приложение на окончателния регламент. Във всички случаи първата от тези покани за плащане, която се отнася до м. юни 2000 г., е с дата 6 юли 2000 г. Следователно в деня на публикуването на решението относно картела, а именно на 6 юни 2003 г., предвиденият в член 236, параграф 2 от МКО тригодишен давностен срок, считано от датата, на която длъжникът е уведомен за тези мита, не е бил изтекъл и ищецът е разполагал с разумен срок от един месец, считано от публикуването на решението относно картела, за да подаде искане за възстановяване, като се позове на незаконосъобразността на окончателния регламент, без правото възстановяването на платените мита да е погасено по давност.
- 76 На трето място, ищецът твърди, че основанието за недопустимост, изведено от злоупотребата с процесуални права, не може да се приложи в хипотезата, в която актът, който стои в основата на вредата, не може да бъде обжалван на основание член 230 ЕО.
- 77 В това отношение е достатъчно да се подчертае, че както отбелязва Съветът, настоящият иск трябва да бъде приет за недопустим, поради това че се свежда до искане за възстановяване на платените от ищеца антидъмпингови мита, което не е от компетентността на Първоинстанционния съд, а не поради това че представлявал заобикаляне на предвиденото в член 230 ЕО производство.

- 78 На четвърто място, ищецът твърди, че с оглед на обстоятелството, че твърдяната вреда се дължи на неправилни действия на общностните институции, общностният съд има изключителна компетентност да разгледа настоящия иск, без да е необходимо ищецът да изпълни изискването за изчерпване на националните средства за защита.
- 79 Действително, съгласно постоянната съдебна практика разпоредбите на член 235 ЕО във връзка с член 288 ЕО предоставят изключителна компетентност на общностния съд да се произнася по иски за обезщетение за вреди, които могат да се вменят на Общностите (Решение по дело Vreugdenhil/Комисия, посочено по-горе, точка 14 и Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 1995 г. по дело Exporteurs in Levende Varkens и др./Комисия, T-481/93 и T-484/93, Recueil, стр. II-2941, точка 72). Този принцип определя разпределението на правомощията между националния и общностния съд за обезщетяване на вредите, причинени на частноправни субекти от действия на националните и общностните органи. Той обаче не би могъл да освободи общностния съд от задължението да провери действителното естество на предявения пред него иск единствено поради това че общностните институции носели отговорност за твърдените неправилни действия. В настоящия случай обаче, както бе посочено по-горе, с иска си ищецът цели да постигне необлагаемо с данъци възстановяване на антидъмпинговите мита, които са платени на националните митнически органи. Макар да е вярно, че Общността може да носи отговорност за твърдените неправилни действия, това не променя факта, че съгласно посочената в точки 48 и 60 по-горе съдебна практика такова искане е от компетентността на националните юрисдикции, които имат възможността и дори задължението при посочените в член 234, трета алинея условия да се обърнат към Съда с преюдициално запитване, за да бъде постановено решение относно действителността на окончателния регламент.
- 80 Следователно доводът на ищеца трябва да бъде отхвърлен.
- 81 На пето място, ищецът твърди, че в Решение по дело Ireks-Arkady/Съвет и Комисия, посочено по-горе, и в Решение от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier Frères и др./Съвет (64/76 и 113/76, 167/78 и 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091) Съдът утвърждава метода, съгласно който претърпяната вреда се изчислява като равна на недължимо платените мита.

- 82 Този аргумент обаче е без значение в конкретния случай. В това отношение следва да се подчертае, че в решенията, на които се позовава ищецът (по дело Ireks-Arkady/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 13 и по дело Dumortier Frères и др./Съвет, посочено по-горе, точка 14), Съдът в действителност приема, че размерът на възстановените суми, които е трябвало да бъдат платени на производителите на quellmehl и на gritz, ако е било съблюдавано равното третиране с производителите на скорбяла от царевица, следва да се приеме като основа за изчисление при оценката на претърпените вреди.
- 83 Всъщност в тези решения (точка 6) евентуалното обявяване от страна на Съда на недействителност на спорния регламент, който прекратява възстановяванията при производство на quellmehl и на gritz, на основание нарушение на принципа за равно третиране, тъй като такова възстановяване е продължило да се прилага за предварително желираната скорбяла, не би могло да доведе само по себе си до компенсация на твърдяната от ищеца вреда, а именно липсата на възстановяване, предвид на това, че националните органи не са били компетентни да разрешат такова възстановяване.
- 84 Напротив, в настоящия случай евентуалното решение на Съда, сезиран с преюдициално запитване от компетентната национална юрисдикция, което обявява за недействителен окончателния регламент, би довело само по себе си до задължение за германските митнически власти да върнат недължимо платената сума от ищеца на основание посочения регламент, така че твърдяната вреда би била напълно компенсирана, както бе посочено по-горе.
- 85 Освен това следва да се отбележи, че в Решение по дело Ireks-Arkady/Съвет и Комисия, посочено по-горе (точка 14), и в Решение по дело Dumortier Frères и др./Съвет, посочено по-горе (точка 15), Съдът приема единствено че размерът на подлежащата на възстановяване сума, която е следвало да бъде изплатена на съответните производители, ако е бил съблюдаван принципът за равно третиране, предоставя основа за изчисление при оценката на претърпените вреди, като добавя, че ако прекратяването на възстановяването действително е

прехвърлено или е можело да бъде прехвърлено върху цените, следва да се допусне, че вредата не би могла да се изчисли въз основа на подлежащите на възстановяване неизплатени суми. Според Съда в този случай увеличаването на цените замества възстановяването, като по този начин производителят не понася вреди.

86 Накрая, на шесто място, доводът на ищеца, според който изискванията относно доброто правораздаване и процесуалната икономия трябва да доведат до приемане на искането му за допустимо, не би могъл да обоснове засягане на последователността на системата на процесуалните средства, установена в Договора и в МКО. Освен това следва да бъде изразено съмнение, че в хипотеза като настоящата, когато ищецът цели просто да му бъдат върнати сумите, които твърди, че е платил неоснователно като антидъмпингови мита, искът за извъндоговорна отговорност е най-подходящото и най-ефективното правно средство, предвид по-специално изискванията за достатъчно сериозен характер на нарушението, обвързващо отговорността на общностните институции, за да се изведе право на частноправните субекти на обезщетяване, когато действието на тези институции предполага приемане на решения, свързани с икономическата политика, и когато в съответствие с изложеното по-горе самото обявяване на окончателния регламент за недействителен по принцип е достатъчно, за да бъдат лишени от законно основание антидъмпинговите мита и да се обоснове по този начин връщането им от националните данъчни власти.

87 В допълнение, по отношение на довода на ищеца, според който искането му в действителност целяло компенсиране на пропуснати ползи и възраженията за недопустимост на Съвета и на Комисията на практика оспорвали само предложения начин за изчисление на тези пропуснати ползи, което представлявало въпрос по същество, трябва да се припомни, че съгласно член 19 от Статута на Съда, приложим в производството пред Първоинстанционния съд по силата на член 46, първа алинея от същия статут, и съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд исковата молба трябва по-конкретно да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на посочените правни основания. За да бъдат изпълнени тези изисквания, искова молба, целяща поправка на вреди, за които се твърди, че са причинени от обществена институция, трябва да съдържа данни, които позволяват да се определят действията на институцията, на които ищецът се позовава срещу нея, причините, поради които той

счита, че съществува причинно-следствена връзка между тези действия и вредата, която твърди че е понесъл, както и характера и размера на вредата. За сметка на това искане за неопределено по размер обезщетение за вреда не е достатъчно прецизно и следователно трябва да бъде отхвърлено като недопустимо (Решение на Съда от 2 декември 1971 г. по дело Zuckerfabrik Schöppenstedt/Съвет, 5/71, Recueil, стр. 975, точка 9, Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1990 г. по дело Automec/Комисия, T-64/89, Recueil, стр. II-367, точка 73 и Решение на Първоинстанционния съд от 8 юни 2000 г. по дело Samar и Tiso/Комисия и Съвет, T-79/96, T-260/97 и T-117/98, Recueil, стр. II-2193, точка 181).

88 В настоящия случай обаче, дори да се допусне, че предложеният от ищеца метод на изчисление не дава основание искането за компенсирание на твърдените пропуснати ползи да се преквалифицира като молба за възстановяване на антидъмпингови мита, се налага изводът, че ищецът по никакъв начин не посочва как въз основа на този метод може да се определи размерът на пропуснатите ползи, нито в какво се изразяват те. Ищецът само посочва в исковата молба, че е бил в процес на придобиване на румънското прокатно предприятие Artrom SA, което представлявало инвестиция с технически и с организационен характер, поради което, доколкото той постоянно увеличавал асортимента от различни видове тръби, които предлагал на своите клиенти, можело да се твърди, че приходите му щели да бъдат още по-големи, ако е инвестирал пропуснатите ползи за горепосочените нужди. Освен че ищецът по никакъв начин не посочва в каква степен предложеното изчисление отразява пропуснатите ползи поради невъзможността за инвестиране в дружеството Artrom, нито доказва съществуването на такава невъзможност, трябва да се приеме, че в точка 28 от исковата молба ищецът сам посочва, че е предприел действия с оглед на придобиването на Artrom. Освен това от по-нататъшните обяснения на ищеца е видно, че по този начин той цели не да поясни в какво се състоят твърдените пропуснати ползи, оценени на 1 633 344,33 EUR, а да докаже, че в действителност посочените пропуснати ползи можело да надвишават тази оценка, без обаче да дава никаква оценка на тези допълнителни пропуснати ползи.

89 Ето защо, дори да би следвало да се приеме, че главното искане не представлява искане за възстановяване на антидъмпинговите мита, следва да се заключи, че то не отговаря на предвидените в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник формални изисквания по отношение на исковата молба.

- 90 От гореизложените съображения следва, че главното искане трябва да бъде отхвърлено като недопустимо, без дори да е необходимо произнасяне по предявеното от Комисията основание за недопустимост, изведено от незачитането на формалните изисквания, предвидени в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник, поради това че исковата молба не доказвала съществуването на вреда.

По евентуалното искане

Доводи на страните

- 91 Съгласно посочените в исковата молба искания ищецът претендира „при условията на евентуалност, като обезщетение за пропуснатите ползи за периода от м. юни 2000 г. до м. декември 2002 г., сума, която да бъде определена в хода на производството, след междинно решение на Първоинстанционния съд, по общо съгласие от страните, а ако такова не бъде постигнато — определена с окончателно решение на Първоинстанционния съд“.
- 92 Съветът и Комисията считат, че искането Първоинстанционният съд да се произнесе с междинно решение, което да установи отговорността на Общността, също следва да бъде отхвърлено като недопустимо.
- 93 Според Съвета от исковата молба проличава, че това искане е направено, било в случай че посочената в главното искане вреда — а именно пропуснатите ползи вследствие на плащането на антидъмпинговите мита — не можело да бъде оценена, било с цел да се получи обезщетение за допълнителна вреда, поради това че ищецът бил възпрепятстван да инвестира и следователно да увеличи още повече своята рентабилност.

- 94 По отношение на първата хипотеза Съветът счита, че искането е недопустимо поради същите съображения както главното искане. Що се отнася до втората хипотеза, искането не отговаряло на изискванията на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник. Всъщност ищецът се ограничавал до това да посочи, че може да се твърди, че рентабилността му щяла да бъде по-висока, ако пропуснатите ползи били използвани и инвестирани за нуждите на Artrom, което в момента е придобивал, и че рентабилността му вероятно щяла да бъде още по-висока, без да представя нито едно доказателство в подкрепа на тези твърдения.
- 95 Следователно обстоятелствата, свързани с настоящото искане, не били същите като довелите до Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 1998 г. по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия (T-149/96, Recueil, стр. II-3841, точки 49 и 50), в което Първоинстанционният съд приел, че „подробната оценка на загубите, които се твърди, че са претърпени“ дава основание исковата молба да се счита за достатъчно ясна.
- 96 Така по исковите за обезщетение общностният съд се произнасял с междинно решение само когато са налице всички предпоставки, предвидени в член 288, втора алинея ЕО, но трудности от практическо естество не позволяват точното определяне на вредата. Настъпването на вредата трябвало обаче да бъде сигурно и исковата молба да предоставя доказателства, които да позволяват да се определи нейният характер и естество, което се потвърждавало от Решение по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, и от Решение на Съда от 14 май 1975 г. по дело CNTA/Комисия (74/74, Recueil, стр. 533, точки 42 и 45—47), посочени от ищеца.
- 97 Комисията поддържа, че по своето естество евентуалното искане е по-маловажно от главното искане, поради което настоящото евентуално искане не можело да добави нищо към главното искане и следователно било недопустимо.

- 98 Във всички случаи евентуалното искане било подчинено на главното искане, поради което недопустимостта на последното водела до недопустимост на първото. В това отношение Първоинстанционният съд не можел да преквалифицира евентуалното искане като допълнително искане, без да се произнесе *ultra petita*.
- 99 Ако при все това Първоинстанционният съд реши да възприеме подобен подход, Комисията счита, че искането би било недопустимо поради незачитане на изискванията, предвидени в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник. В това отношение исковата молба щяла да се сведе до поредица от предположения, която не можело да представлява ясна, точна и конкретна аргументация. На последно място, Комисията повтаря своя довод, според който ищецът с нищо не доказва, че вредата произтича от правилно прилагане на окончателния регламент от страна на националните митнически власти, а не от неправилното му прилагане. Следователно във връзка с евентуалното си искане ищецът също не представял никакви доказателства за това, че вредата се дължала на нарушение, за което общностните институции могат да носят изцяло отговорност. Тъй като изложените от ищеца правни основания са недостатъчни, искането било недопустимо.
- 100 Ищецът посочва, че така както е представено в исковата молба, искането му трябва да се квалифицира като евентуално. Това искане било направено само в случай че Първоинстанционният съд не присъдел поисканата конкретна сума, било поради несъгласие с метода на изчисление или с размера на пропуснатите ползи, било поради възможността да срещне особени трудности при определянето на посочената сума.
- 101 Освен това твърдението на Комисията, че по своето естество евентуалното искане е по-маловажно от главното искане, било неоснователно. Всъщност в конкретния случай единствената разлика между двете искания се състояла в това, че в едното се посочва конкретна сума, а с другото се отправя молба до Първоинстанционния съд да определи тази сума чрез междинно решение. Така ищецът пояснява, че в евентуалното искане не се позовава на никаква друга вреда в допълнение към пропуснатите ползи.

- 102 На последно място, ищецът твърди, че в дадения случай са налице всички условия, за да може Първоинстанционният съд да се произнесе с междинно решение. От една страна, той бил изложил ясно причината, поради която била налице отговорност на общностните институции съгласно член 288, втора алинея ЕО. От друга страна, бил доказал, че е претърпял точно определена вреда, и бил предоставил подробна информация за използваните критерии при определянето на нейния размер. На последно място, бил обяснил защо е трудно да се определи този размер. Следователно Първоинстанционният съд можел да се произнесе по основния въпрос, като остави оценката на вредата за по-късна фаза. По този начин ищецът иска от Първоинстанционният съд да се приеме решение в една предварителна фаза и да остави оценката на вредата и на причинно-следствената връзка между укоримото поведение на Общността и посочената вреда за по-късна фаза, както вече било прието в Решение по дело Krohn/Комисия, посочено по-горе, и в Решение на Съда от 13 февруари 1979 г. по дело Granaria (101/78, Recueil, стр. 623).

Съображения на Първоинстанционния съд

- 103 В самото начало следва да се отбележи, че в края на точка 149 от исковата молба ищецът посочва, че ако е разполагал със сумата, съответстваща на платените мита, „е съществувала възможност [...] рентабилността [му] да бъде още по-висока, ако пропуснатите ползи са били използвани и инвестирани“ в дружество Artrom. Следователно се налага изводът, че ищецът сам счита вредата, резултат от твърдяната невъзможност да инвестира в посоченото дружество, за различаваща се от изчислените преди това пропуснати ползи, противно на това, което той изглежда твърди в становището си по възраженията за недопустимост.
- 104 Ищецът добавя в исковата молба, че „с оглед на [неговата] рентабилност [...] при нормално развитие на нещата той е щял през първите години от дейността си да продължи да реализира още повече приходи“ и че „размерът на действително понесената [от него] вреда би могъл вероятно да надхвърли сумата от 1 633 344,33 EUR, доколкото не може да бъде изключена възможността за по-висока рентабилност на дружеството“.

105 На последно място, след анализ на съдебната практика ищецът завършва своето искане за междинно решение, като посочва, че „[Д]околкото са представени достатъчно доказателства за безспорна вреда и [той] среща трудности да предостави окончателна оценка на последващи пропуснати ползи, [той] иска от Първоинстанционният съд да задължи Европейската общност да поправи претърпяната вреда, като предостави сумата от 1 633 344,33 EUR като пропуснати ползи или, при условията на евентуалност, да позволи на страните да разрешат въпроса за обезщетението чрез споразумение, след като Първоинстанционният съд се произнесе в междинно решение по въпроса за обезщетението“.

106 От това следва, че в исковата молба ищецът обяснява затруднението си да определи точно размера на причинената му вреда само с обстоятелството, че този размер можел да се окаже по-голям от пропуснатите ползи, първоначално изчислени въз основа на платените антидъмпингови мита, по-конкретно с оглед на инвестициите, които той можел да осъществи, и на по-високата рентабилност, които вероятно щял да реализира. Следователно, противно на твърденията му в становището по възраженията за недопустимост на Съвета и на Комисията, в исковата молба ищецът по никакъв начин не твърди, че трудностите при определянето на размера на вредата се отнасят до сумата от 1 633 344,33 EUR в качеството на пропуснати ползи, претендирана в главното искане, или за използвания метод за нейното определяне.

107 Следователно този довод, посочен на етапа на излагане на становището по възраженията за недопустимост, е недопустим и дава на един късен етап ново тълкуване на исковата молба, което изопачава самото ѝ съдържание.

108 Що се отнася до допустимостта на самото евентуално искане, следва да се припомни, че с оглед гарантиране на правната сигурност и на доброто

правораздаване, за да бъде искът допустим, е необходимо основните правни и фактически положения, на които той се основава, да следват поне обобщено, но по ясен и непротиворечив начин от текста на самата искова молба (Решение на Съда от 13 декември 1990 г. по дело Комисия/Гърция, C-347/88, Recueil, стр. I-4747, точка 28, Решение на Съда от 31 март 1992 г. по дело Комисия/Дания, C-52/90, Recueil, стр. I-2187, точка 17 и сл., Определение на Първоинстанционния съд от 29 ноември 1993 г. по дело Koelman/Комисия, T-56/92, Recueil, стр. II-1267, точка 21, Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1996 г. по дело Asia Motor France и др./Комисия, T-387/94, Recueil, стр. II-961, точка 106, Определение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 1996 г. по дело Syndicat des producteurs de viande bovine и др./Комисия, T-53/96, Recueil, стр. II-1579, точка 21 и Решение на Първоинстанционния съд от 29 януари 1998 г. по дело Dubois et Fils/Съвет и Комисия, T-113/96, Recueil, стр. II-125, точка 29).

109 За да отговаря на тези изисквания, исквата молба, с която се цели поправянето на причинена от общностна институция вреда, трябва да съдържа данни, които позволяват по-специално да се определи вредата, която ищецът твърди, че е претърпял, и по-конкретно характерът и размерът на тази вреда (Решение по дело Exporteurs in Levende Varkens и др./Комисия, посочено по-горе, точка 75; вж. в този смисъл и Определение по дело Koelman/Комисия, посочено по-горе, точки 22—24).

110 Само по изключение Първоинстанционният съд е приел, че при особени обстоятелства (Решение по дело Automes/Комисия, посочено по-горе, точки 75—77) в исквата молба може да не се уточнява точният размер на вредата и да не се посочва конкретната сума на исканото обезщетение. В това отношение е прието и че ищецът трябва да докаже, или най-малкото да се позове, на съществуването на такива обстоятелства в исквата молба (Определение на Първоинстанционния съд от 14 май 1998 г. по дело Goldstein/Комисия, T-262/97, Recueil, стр. II-2175, точка 25).

111 Така обстоятелството, че Съдът и Първоинстанционният съд вече са се произнасяли чрез междинно решение относно принципа за обвързване на

отговорността на Общността, като са запазили възможността за точно определяне на обезщетението с последващо решение, не би могло да освободи ищеца от задължението да спазва формалните изисквания, предвидени в член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник. От това следва също, че ищец, който иска от Първоинстанционния съд да се произнесе с такова решение, не само остава задължен да представи данните, необходими за установяване на укоримото поведение на Общността, на характера и естеството на претърпяната от ищеца вреда и на причинно-следствената връзка между поведението и вредата, но трябва освен това да посочи причините, които дават основание да се направи изключение от изискването исквата молба да съдържа цифрова оценка на твърдяната вреда.

- 112 Така Първоинстанционният съд приема в посоченото по-горе Решение по дело Coldiretti и др./Съвет и Комисия, на което ищецът се позовава, че макар и да не определя окончателния размер на вредите, понесени от всеки животновъд, искът трябва да се счита за допустим след констатацията, че на страници 18 и 19 от исквата молба се посочват отделните категории вреди, причинени на производителите на говеждо месо, а именно, на първо място, действително претърпените вреди, свързани с продажбата на живи животни под производствената цена, на продажна цена, която според ищците била с 40 % по-ниска от очакваната цена от производителите, на второ място, действително претърпените вреди, свързани с разходите за грижи за непродадените животни след приключване на цикъла за угояване, на трето място, пропуснатите ползи, свързани с нереализираните продажби на животни за текущата година, и на четвърто място, пропуснатите ползи, свързани с трайното намаляване на потреблението на говеждо месо през следващите години. Освен това Първоинстанционният съд посочва, че приложенията към исквата молба съдържат подробни оценки на вредите, за които се твърди, че са претърпени от италианските производители на едър рогат добитък, и че в тях са посочени критериите и параметрите, следвани при тези оценки. На последно място, Първоинстанционният съд отбелязва, че независимо от представянето на тези оценки, ищците подчертават, че са били значително затруднени да извършат правилно оценяване и изчисление на размера на претърпените вреди от всеки един животновъд, като посочват, че именно това е била причината, поради която са поискали това сложно изчисление да бъде извършено от колективна експертиза. Ето защо Първоинстанционният съд стига до извода, че при тези условия трябва да се приеме, че исквата молба, допълнена от предоставените в приложенията сведения, е достатъчно ясна по отношение на естеството и характера на посочените вреди и че както ответниците, така и Първоинстанционният съд са могли да се запознаят с приблизителния размер на твърдените вреди.

- 113 В дадения случай обаче се налага изводът, че ищецът не изпълнява тези изисквания.
- 114 Всъщност ако чрез стеснително тълкуване на исковата молба се приеме, че евентуалното искане цели постановяване на междинно решение, поради това че вредата би могла да се окаже по-голяма от пропуснатите ползи вследствие на посочената в главното искане загуба на приходи, то трябва в самото начало да се отхвърли като недопустимо, на същото основание като главното искане, за частта от вредите, която се отнася за тези пропуснати ползи. Що се отнася до частта от вредите, свързана с пропуснатите ползи, за които ищецът твърди, че са понесени в допълнение към пропуснатите ползи, претендирани в главното искане (наричани по-нататък „допълнителни пропуснати ползи“), трябва да се отбележи, че ищецът се ограничава до твърдението, че не може да се изключи вероятността неговата рентабилност да е била по-голяма, ако не са му били наложени антидъмпинговите мита. За да докаже това твърдение, ищецът посочва само че към момента на настъпване на въпросните факти той е бил в процес на придобиване на румънско прокатно предприятие, което щяло да представлява инвестиция с технически и с организационен характер. Освен това трябвало да се вземе предвид обстоятелството, че той непрекъснато увеличавал асортимента от различни видове тръби, които предлагал на клиентите си, по-специално след като започнал да извършва дистрибуторска дейност за дружество ТМК. Така ищецът стига до извода, че ако „пропуснатите ползи [са били] използвани и инвестирани за горепосочените нужди [...], може[ло] да се твърди, че рентабилността [му] [щяла] да бъде още по-висока“.
- 115 Освен че ищецът не представя никаква цифрова оценка на допълнителните пропуснати ползи, посочените по-горе сведения, които впрочем не са ясни, представляват само неопределени твърдения, които не са подкрепени с аргументи и доказателства и които самият ищец представя като обикновени предположения. Следователно те не позволяват на Първоинстанционния съд и на ответника нито да установят по сигурен начин и с необходимата точност характера и естеството на посочените вреди, нито да проверят тяхната действителност и да определят техния размер дори приблизително, нито даже да уточнят метода, който ищецът твърди, че е използвал за да определи този размер. Единствено съдържашото се в точка 151 от исковата молба указание,

съгласно което „загубата на приходи следва да се изчисли като разликата между приходите, които ищецът е можел да получи, ако нарушението на закона не бе извършено, и действително получените суми, включително тези от заместващи дейности“, не е достатъчно в това отношение, като се има предвид, че ищецът не представя никакви конкретни данни, въз основа на които това предложение да се приложи в настоящия случай.

116 Освен това трябва да се приеме, че ищецът не обяснява по задоволителен начин причините, които биха обосновавали липсата на дори приблизителна оценка на допълнителните пропуснати ползи. Ищецът посочва само, че „не е лесно да се определи със сигурност какво би било предназначението на сумите, които съответстват на размера на платените мита, ако митата не бяха наложени“ и че е „трудно да се направи точна оценка на някои елементи от вредите“. Такива твърдения, които не се подкрепят от никакви обяснения, явно не могат да бъдат приети като достатъчно обяснение за пълната липса на оценка на допълнителните вреди.

117 По същия начин, ако се възприеме тезата на ищеца, съдържаща се в становището му по възраженията за недопустимост, според която евентуалното искане не целяло обезщетяване на допълнителни пропуснати ползи, а било направено само в случай че Първоинстанционният съд не присъди поисканата конкретна сума — било поради несъгласие с метода на изчисление или с размера на пропуснатите ползи, било поради възможността да срещне особени трудности при определянето на точния размер на вредите — посоченото искане също не би могло да се приеме за допустимо.

118 Всъщност, ако по този начин ищецът цели да покаже, че прилагането на посочения в главното искане метод може на практика да доведе, след отстраняването на някои грешки, до обезщетение в размер, който е по-голям от първоначално изчисления, тъй като размерът на платените мита в крайна

сметка бил по-голям от посочения в исковата молба размер, както твърди ищецът в становището си по възраженията за недопустимост, тогава евентуалното искане — също както главното искане — би представлявало заобикаляща установената процедура молба за възстановяване на мита. Ако ищецът сам преценява, че неговият метод за изчисляване на размера на пропуснатите ползи е неподходящ, и иска от Първоинстанционния съд да определи друг метод, по който да бъдат изчислени въпросните пропуснати ползи, тогава искането за обезщетение не би могло да се преквалифицира като искане за възстановяване на мита, предвид на това че тази преквалификация на главното искане почива именно върху анализа на този метод на изчисление. В тази хипотеза следва обаче да се подчертае, че не е възможно Първоинстанционният съд да отстрани нередовностите на исковата молба само поради това че ищецът е направил изрично такова искане.

119 Освен това, дори Първоинстанционният съд да не вземе предвид предложението от ищеца метод за изчисляване на пропуснатите ползи, а именно този, според който вредите се равнявали на чисто счетоводните приходи, които той е щял да реализира, ако не е платил антидъмпинговите мита, трябва да се констатира, че е невъзможно да се определи с необходимата точност естеството на посочената от ищеца вреда. С изключение на неясните данни относно инвестициите, които ищецът твърди, че е щял да осъществи, ако не са били наложени антидъмпинговите мита, по отношение на които по-горе бе установено, че не отговарят на минималните изисквания по член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник, и които освен това изглежда се отнасят единствено за отделна вреда, която надхвърля обхвата на главното искане, ищецът всъщност се ограничава до това да квалифицира тази вреда като пропуснати ползи, без да обяснява в какво се състоят последните. Първоинстанционният съд обаче не може да се произнесе теоретично и абстрактно относно подходящия метод за изчисление при определянето на пропуснатите ползи, претърпени от предприятие в положение като това на ищеца. Ищецът трябва да изясни по задоволителен начин различните аспекти на такива пропуснати ползи.

120 Това не би могло да бъде поставено под съмнение от обстоятелството, че в някои случаи общностният съд приема за допустими иски за обезщетение, при които точният размер на вредата не е бил уточнен, като се произнася по въпроса за отговорността на Общността с междинно решение и като оставя

оценката на вредата да бъде извършена по общо съгласие на страните, а ако такава липсва, с последващо решение (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Ireks-Arkady/Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 18; Решение на Съда по дело Dumortier Frères и др./Съвет и Комисия, посочено по-горе, точка 23; Решение на Съда от 13 ноември 1984 г. по дело Birra Wührer и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 и 51/81 и 282/82, Recueil, стр. 3693, точка 35 и Решение на Съда от 26 юни 1990 г. по дело Sofrimport/Комисия, C-152/88, Recueil, стр. I-2477, точка 30).

- 121 Трябва всъщност да се посочи, че в тези дела твърдяната вреда е посочена достатъчно точно, което дава възможност на Съда да определи нейното действително естество и да посочи метода, по който страните да определят размера на обезщетението, което не може да се приеме за настоящия случай по изложените по-горе съображения.
- 122 По гореизложените съображения евентуалното искане трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.
- 123 Следователно искът трябва да бъде отхвърлен изцяло като недопустим.

По съдебните разноски

- 124 По силата на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като ищецът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с направените искания от страна на Съвета и на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (трети състав)

определи:

- 1) Отхвърля иска като недопустим.**
- 2) Осъжда ищеца Sinara Handel GmbH да заплати съдебните разноски.**

Съставено в Люксембург на 5 февруари 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

M. Jaeger